

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 3873/23
04.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судија Весне Вулевић и Бранке Жерајић, чланова већа, у правној ствари тужиоца COLOR MEDIA COMMUNICATIONS доо Петроварадин, ул. Штросмајерова бр. 3, кога заступа Никола Шијан, адвокат из, ул. бр., против туженог Удружење RED PRES Београд, ул. Крушедолска бр. 11/19, кога заступа Ненад Станковић, адвокат из, ул. ... бр., ради утврђења, вредност предмета спора 15.000,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 10050/21 од 19.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 04.04.2024. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 10050/21 од 19.04.2023. године.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужени повредио издавачко и лиценцно право тужиоца као ексклузивног издавача часописа HELLO!Travel и то објављивањем часописа BALKAN TRAVEL под називом „Јахорина” у бр. 1 и „Војводина” бр. 2, да се забрани туженом понављање наведених или сличних радњи којима се повређују права тужиоца, те да убудуће објављивањем часописа BALKAN TRAVEL не повређује издавачка и лиценцна права тужиоца. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да о свом трешку повуче из промета са тржишта Републике Србије све примерке часописа BALKAN TRAVEL бр. 2 под називом „Војводина” и бр. 1 под називом „Јахорина“. Ставом III изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 49.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду из свих законом прописаних разлога. Посебно указује на битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, наводећи да је побијана пресуда неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде, те да нису дати разлози о одлучним чињеницама. Истиче да је суд без основа одбио доказне предлоге тужиоца за саслушање сведока и за одређивање вештачења из области интелектуалне својине, а да је извођење ових доказа било нужно за доношење правилне и законите одлуке, јер суд није могао сам ценити садржаје приложених издања часописа

публикованих од стране тужиоца и туженог, како би утврдио подударност у погледу визуелног идентитета и садржаја часописа. Указује да је тужилац у складу са добијеном ексклузивном лиценцом, искључиво овлашћен да користи визуелни идентитет и карактеристике бренда из садржаја know-how за објављивање, промовисање и дистрибуцију магазина на територији Републике Србије и другим територијама наведеним у уговору, закљученом са шпанским друштвом HOLLA SL, а да је часопис туженог по својим елементима, формату, садржају, визуелном идентитету, саставним деловима, начину излагања, писању, темама које обрађује, начину приступа темама које се обрађују, па чак и неким детаљима као што је број страница, веома сличан часопису тужиоца. Стога сматра да је првостепени суд неправилно утврдио да тужени својим издањима није повредио право тужиоца, јер суд нема стручно знање за утврђивање ове чињенице. Наводи и да нема места примени Закона о ауторском и сродним правима на који се првостепени суд позива, имјући у виду да је предмет тужбеног захтева лиценцно право, које је тужиоцу повређено од стране туженог. Предлаже да Привредни апелациони суд преиначи или укине првостепену пресуду.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се без основа указује жалбом тужиоца. Побијана пресуда је јасна и садржи разлоге о битним чињеницама који су у складу са стањем у спису предмета.

Предмет тужбеног захтева је утврђење да је тужени повредио издвачко и лиценцно право тужиоца као ексклузивног издавача часописа HELLO!TRAVEL и то објављивањем часописа BALKAN TRAVEL, под називом „Јахорина“ број 1 и „Војводина“ број 2, те забрана туженом да понавља наведене и сличне радње објављивањем часописа BALKAN TRAVEL као и обавезивање туженог да повуче из промета са тржишта Републике Србије наведене примерке часописа.

Према чињеничном стању, утврђеном од стране првостепеног суда, тужилац је уписан у регистар медија Агенције за привредне регистре као издавач, односно пружалац медијске услуге у форми дневних и периодичних новина HELLO!TRAVEL под регистарским бројем NV00821, док је тужени као издавач односно пружалац медијске услуге уписан у регистар медија Агенције за привредне регистре часопис BALKAN TRAVEL MAGAZIN под регистарским бројем NV00997. Из садржине Уговора о лиценци који је тужилац закључио са привредним друштвом HOLLA SL са седиштем у Мадриду, првостепени суд утврђује да наведени уговор важи од 01.01.2018. године, те да је тужилац као прималац лиценце прибавио право да поседује и користи ексклузивну лиценцу за коришћење визуелног идентитета, карактеристике бренда, садржаја и знања у складу са условима уговора за објављивање, промовисање и дистрибуцију часописа TRAVEL SPECIAL на српском језику, заснован на међународно признатом издавачком формату у власништву даваоца лиценце на територији која је предвиђена уговором. Првостепени суд утврђује и да је MAGAZIN BALKAN TRAVEL број 2, повучен из продаје 30.09.2021. године на територији Републике Србије, а да је MAGAZIN BALKAN TRAVEL број 1 повучен из продаје у априлу 2021. године. Оценом изведених доказа, првостепени суд закључује да тужбени захтев није основан. Образлаже да тужилац није прецизно одредио која права тужбеним захтевом жели да заштити, будући да лиценцна права како их је тужилац

означио нису права чија је заштита регулисана Законом о ауторским и сродним правима, нити Законом о облигационим односима, већ предмет заштите могу бити поједина права која су предмет уговора о лиценци. Са друге стране, када су у питању издавачка права обухваћена тужбеним захтевом, првостепени суд образлаже да Закон о ауторским и сродним правима регулише издавачки уговор, али не дефинише садржину издавачког права, нити ово право сврстава у групу сродних права, која би била предмет заштите. Првостепени суд надаље оцењује неоснованим тужиоачеве наводе да часописи које је издао тужени могу довести у заблуду просечног потрошача, образлажући да тужилац, нити лице са којим је тужилац закључио уговор о лиценци, немају заштићени жиг за територију Републике Србије, а да је оцена могућности довођења у заблуду просечног потрошача прописана Законом о жиговима, у склопу правне заштите знака заштићеног жигом. Осим наведеног, првостепени суд је ценио садржај приложених часописа тужиоца и туженог, па је нашао да не постоји таква сличност која би евентуално тужиоцу давала право на заштиту. Са друге стране, часописи туженог на који је управљен тужбени захтев нису доступни на тржишту, будући да су исти повучени и нису доступни након протеча више од 2 године од јавног објављивања. Ово су разлози због којих тужбени захтев одбија.

На утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев одбио. Правилно првостепени суд полази од садржине постављеног туженог захтева, којим се тражи заштита издавачког и лиценцног права тужиоца, па ради оцене основаности тужбеног захтева, правилно примењује одредбе релевантних закона. Наиме, издавачко право није Законом о ауторским сродним правима дефинисано као сродно право, већ овај закон регулише издавачки уговор, као врсту правног посла којим аутор на издавача преноси право на умножавање ауторског дела штампањем и стављањем у промет тако умножених примерака дела, као и односе између издавача и аутора. На основу овог уговора издавалац постаје стицалац једног од овлашћења из садржине ауторског права и стиче право да ауторско дело умножи штампањем и стави у промет умножене примерке дела. Тужилац захтева заштиту издавачког права, али уговор на коме темељи тужбени захтев није издавачки уговор, већ уговор о лиценци, којим је тужилац добио искључиво овлашћење да на територији на коју се уговор односи, користи визуелни идентитет, карактеристике бредна, садржаја и знања за објављивање, промовисање и дистрибуцију магазина TRAVEL SPECIAL, те тужилац није носилац права издавача у смислу чл. 73. Закона о ауторским и сродним правима.

Тужбеним захтевом тражена је и заштита лиценцних права, без прецизног означања предмета лиценце. На овај део тужбеног захтева првостепени суд правилно примењује Закон о облигационим односима, који уређује уговор о лиценци у чл. 686. Предмет уговора о лиценци могу бити права регулисана Законом о облигационим односима и друга права индустријске својине, која су прописана у чл. 686. Закона о облигационим односима. Међутим, лиценцна права како их тужилац у тужби и тужбеном захтеву означава, нису сама за себе предмет заштите, већ евентуално предмет заштите могу бити одређена овлашћења, односно права поводом којих је уговор о лиценци закључен. Тужилац је уговором са привредним друштвом из Шпаније стекао право да користи визуелни идентитет, карактеристике брэнда, садржаја и знање у погледу часописа који издаје, али ово нису сродна права која могу бити предмет заштите по Закону о ауторском и сродним правима, нити се ради заштити по Закону о жиговима, будући да на територији Републике Србије не постоји знак заштићен жигом за означавање предметног часописа.

Правилан је закључак првостепеног суда да тужени није издао часопис истоветног визуелног изгледа или под брендом који тужилац има право да користи, те да нема услова да се утврди да је тужиочево издавачко и лиценцно право повређено.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца, правилан је закључак првостепеног суда да нема услова за примену одредаба Закона о жиговима, који предвиђа да повреда жига постоји у случају коришћења сличног знака за обележавање исте или сличне робе или услуга уколико постоји вероватноћа да ће просечан потрошач бити доведен у заблуду у погледу произвођача одређене робе или пружаоца одређене услуге. Ово из разлога што тужилац не захтева заштиту жига, нити је тужилац, као ни лице са којим је тужилац закључио уговор о лиценци, носилац заштићеног жига за територију Републике Србије.

Нису основани жалбени наводи тужиоца да је првостепени суд био дужан да у овом поступку одреди вештачење из области интелектуалне својине. Тужилац тужбеним захтевом не захтева заштиту неког од прописаних права интелектуалне својине, а са друге стране у споровима као што су спор ради заштите жига или другим споровима где је потребно поређење заштићеног и супротстављеног знака, није потребно стручно знање које суд не поседује, па се чињенице истоветности, односно сличности знакова не утврђују путем вештачења, већ је суд овлашћен да у односу на стандард поторшача конкретне врсте робе, упореди заштићени и супротстављени знак, те да по потреби оцени да ли постоји вероватноћа настанка забуне у релевантном делу јавности.

Ово су разлози због којих је првостепена одлука потврђена.

Правилна је одлука о трошковима поступка, донета на основу чл. 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, па је првостепени суд правилном применом наведених одредаба и одредаба Адвокатске тарифе, тужиоца обавезао да туженом наканди трошкове поступка у износу од 49.500,00 динара.

Следом наведеног на основу чл. 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци пресуде.

ТВ/МВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Татјана Влаисављевић с. р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Срђан Никић